

JUHÁSZ TIBOR

Sorházak napközi csöndje

A telkek haldokló sövényekkel vagy raklapokból és rozsdás vasdarabokból rögtönzött kerítésekkel különülnek egymástól. Az udvarokon biciklik, tátongó hűtők, szilánkos tévék, szárítókötelekről levált, sáros lepedők. Sorházak napközi csöndje.

Mégis, történik valami. A falakon alaktalan foltok, mintha cső tört volna bennük, alulról mérget szívnak magukba, rohadni kezd a bőrük, és ha teljesen megfertőződött egy rész, élettelenül aláhull, földet érve porlad.

Emészthetetlenül táplálkozik a telep.
Mint az itt lakó Rapunzel-szindrómás lányok.
Vagy apáik, akik munkából hazatérve
családtagjaik arcában eltörrik a vízvezetékeket.

Ez húzódik egészen a vasúti felüljáróig,
aminek helyesírási hibásak a lábai.
Közöttük halad az út, kopottas, távoli
csigolyáival, pár száz méterrel odébb beépül
az autópályába, és megfeledekzik a csendről.

Városom

1,

Együtt néztük, amit a város a naplementéből engedett. Nem volt sok, lassú narancs hűlt a szürkület aljára, átadva helyét a kevésbé szép, de jóval misztikusabb árnyalatoknak, amik dermesztő pontossággal tapadtak a panelekre. A tömbök között egyre sűrűbbé vált a sötét, magába csomósítva a parkoló autókat, szemeteseket, mellettük az igyekvő járókelőket.

A felgyulladt ablakok egyikében egy férfi kiabált egy lehajtott fejű nővel, nevetséges volt dühének némasága. Kettővel feljebb pedig egy kisgyermek toporzékolt csendesen.

A csillagfejű tűpárna alatt elnyúlt a város. Valahol a jelzőlámpák füzerei között ott volt a mi otthonunk is, ugyanilyen lenémított cselekményekkel. A legnagyobb költőt idéztet: izgágán szuszog, zuzódik, zizzen, izzad és buzog.

Szelíden görbült a hold, hullatott, sárgás ezüstje halványan gyúlt a felső emeletek köré.

2,

A két számjegyű emeletesek gyűrött aljában teknokol szagú zacskók csörögtek. Néha felkapott közülük a szél, ráncigálta egy darabon, s újabb torlódott résbe rakta. Az utca ilyenkor valami fantasztikus westernfilm hangulatába került. A teszós szatyor, mint egy tökéletesített ördögszekér gurult a betonon, te még rá is léptél, persze nem tudhattad, hogy korábban tizenéves fiúk élvezték benne neveiket, éveiket el.

Már nem emlékszem pontosan, mit mondtál, de komoly voltál, mint egy asztalon hagyott kés. Olyasmiről volt szó, hogy az ing gyűröten is elegáns, a vasalás semmit sem árul el viselőjéről, de mindegy, hiszen az egymás fölé költözött családok ilyenekbe csomagolják a tízórait. Mondom, nem emlékszem pontosan, az oldalak függönyös kivágásai rendben égtek körülöttünk, hazafelé tartottunk, csörgött a város.

3,

Egy ÜVEG feliratú kukából kicsüngő autógumiban szunnyadt a forgalom. Sötétebb beugrók váltották egymást, bal oldalon korlát, kezedet húztad rajta. Az a kevéske piszkos fény, amit a lámpák adtak fennakadt a párkányok és redőnyök élein. A sarkon balra fordultunk, a Fő tér monoton macskakövein tovább, alighanem iróniából mondtad, hogy inentől nevezhetjük otthonnak. Aztán a zár fordulása, műanyag fényű lépcsőház, emeletenként négy kopott ajtó. A magasság soha, lakásunk száma zavart.

4,

Az éjfél utáni vakablakokat ritkásan csillogtatta a közvilágítás. A szemben lévő garzon előtt munkaterület, egy alak az itt felejtett szerszámokat gyűjtögette. Felette árnyas, mozdulatlan testével figyelt az erkélyekről a csend. Aludtál te is. Mégsem voltam a helyemen. Talán a hajnali hulladékürítők láthatósági mellényét hiányoltam, amik úgy foszforeszkálnak, mint a kiderült bűn. Kurjantásaikat, ahogy egyikőjük röhögve rúg arrébb egy macskát, vagy fennhangon viccet mesél. Egy autó jött alattam, fényszórói végiggömbölyödtek kétoldalt a karosszériákon, de ugyanolyan matt mélységet hagyott maga után, amit bearanyozott.

5,

Szürkéskéken derengtek az utcák. A kirakatokban ernyedten lógtak a kezetlen próbababuk ujjai. Az első járókelők magukat nézték maszatos üvegekben. A hajnali munkásjáratot tömve láttam tűnni a kereszteződésben. Akkor azt hittem, mint egy ritmusra, erre kell hangolódnom. Befordulni a sarkon, zöld színre indulni, mindent a megfelelő időben és módon. Rendezni magam a hangsúlyos és hangsúlytalan pontok szerint, nevesebb körülmények között pedig felütéssel kezdeni az aznapi számot. Amikor kávéddal kiléptél mögém az erkélyre, egy fekete macska épp balszerencsét hozott a Százforintos zárjával babráló eladólánynak.

